

lade lokale Hensyn blive alt for dominerende. Der er baade under Debatten her og i hvert Fald i Pressen fremkommet Udtalelser om Jernbanestationer og Badesteder, og man maa vel ogsaa sige, at den egentlige lokale Befolkning har forholdsvis liden Interesse af, hvad der foregaar saadanne Steder. De har naturligvis Interesse af, at der er livlig Trafik forbi deres By, eller at der kommer velhavende Badegæster, men ellers er de ikke delagtige i eller berøres af Livet paa Jernbanestationen eller af Badestedets Gilder og Glæder. Man tør vel haabe, at Overbevillingsnævnet vil være forsigtigt og ikke gribe dybere ind her end nødvendigt; selv har jeg ganske vist den Opfattelse, og jeg vilde ønske, at andre havde den samme, at man godt kan opholde sig paa en Jernbanestation, som f. Eks. Fredericia, i Ventetiden, eller ved et Badested, uden at man behøver at nyde Spiritus. Men Menneskene er jo nogle ejendommelige Væsener, der skal behandles som Børn; de tror, at Verden er ved at ramle, naar de ikke kan faa Adgang til deres daglige Nydelser.

Jeg har nu talt om Ventilering, men der er ogsaa smaa Forbudsbestemmelser i Lovforslaget. Jeg har allerede nævnt Bestemmelsen om Søndagslukning; men der er ogsaa Tale om Forbud mod Spiritusdriking paa Arbejdspladser, i Værksteder og paa Fabrikker. Jeg tillod mig, den Gang denne Sag sidst var til Behandling, inden Loven af 1912 blev vedtaget, at hævde, at det vilde være af stor Betydning, om Arbejderklassen selv tog dette Spørgsmaal op, selv debatterede og selv gennemførte Foranstaltninger, der vilde bidrage til Spiritusens Fjernelse fra Arbejdspladser; men jeg advarede ganske vist samtidig imod, at man kom med noget Forbud. Hvis f. Eks. Arbejdsgiverne, hvad der nok er Tilfældet mange Steder i England og i Amerika, vilde kræve gennemført en Foranstaltning af denne Art, vilde jeg være meget betænkelig derved, fordi det vilde virke som et Bud fra oven, der straks oppirrede Arbejderne. Kunde man ikke tænke sig, det vilde i alt Fald forekomme mig naturligt, at man med Hensyn til Lovforslagets § 24, hvori det bestemmes, at Spiritus skal fjernes fra Arbejdspladser og Fabrikker og lignende Steder, spurgte Arbejderne selv; i modsat Fald virker Paragraffen ganske som et Stykke Forbud, synes jeg, og jeg vilde gerne have, at de Folk, man vil gavne, ogsaa forstaa, at det er Hensigten at gavne dem og ikke at genere dem. Selve Princippet er jeg selv-

følgelig enig i; jeg vilde anse det for et værdifuldt og overordentlig heldigt, om man kunde fjerne Spiritus fra alle Arbejdspladser og lignende Steder, hvis man blot gjorde det saaledes, at Arbejderne selv var enige deri og kunde indse, at det var til Held for dem, og at det vilde være til Gavn for alle og til Skade for ingen.

Der rejser sig et andet lille Spørgsmaal her ved § 24, som jeg nu skal tillade mig at fremdrage: Kan man kalde Rigsdagen en Arbejdsplads? Saa vidt mig bekendt kan man faa Spiritus dernede i Restaurationen. Det ses sjældent, den almindelige Drik er vist Kaffe og Chokolade, men Spiritus kan faas. Falder nu Rigsdagen ind under § 24? Er det en Arbejdsplads, hvor man ikke længere skal have Lov til at faa Spiritus? Det vil ikke, antager jeg, være urimeligt, at man spørger, om vi skulde undtages fra Bestemmelsen om, at Udsænkning af Spiritus paa Arbejdspladser er forbudt, saa at man i Rigsdagen vedvarende skulde have Lov til at faa sig en lille en. Man kan tage det rent humoristisk, om man har Lyst dertil; men man kan ogsaa tage det alvorligt. Jeg synes, det er et berettiget Spørgsmaal at stille, og jeg spørger derom i det Haab, at den højtærede Indenrigsminister maaske kunde retlede Rigsdagsmændene paa dette Punkt.

Jeg vil saa til Slutning, efter at jeg nu har fremsat en Del Udtalelser om selve det store Princip, Kampen for Ædrueligheden, endnu sige, at jeg tror ikke paa, at Arbejdet for Ædrueligheden først og fremmest, for ikke at sige alene, fremmes gennem en Alkohollovgivning. Jeg tror, at det er en overordentlig vigtig Medhjælp, og derfor er jeg ogsaa selv Afholdsmand; men jeg tror ingenlunde, at det er det ene afgørende. Det afgørende vil være Folkets hele kulturelle Standpunkt. Naar man har levet i 35 Aar i Arbejdet for Underklassens politiske Fremhjælpning, og jeg kan dermed ogsaa sige dens moralske Fremhjælpning, thi disse to Ting hører sammen, vil man have lagt Mærke til, at Fagorganisationer og almindelig Valgret er udmærkede Vaaben, hvor det drejer sig om at bekæmpe Alkoholtrafikken, det samme gælder Oplysning i al Almindelighed, ogsaa den maa siges at være et værdifuldt Vaaben; og endelig er det, jeg selv i høj Grad har arbejdet for gennem adskillige Aar: Arbejderklassens Deltagelse i Idræt og Sport, et værdifuldt Middel til at drage Ungdommen bort fra de guldne Glæder ud til Friluftslivets Glæder. Alt dette frem-